

Trotjänare på Kinnasand

Kinnasand har haft och har förmånen att ha flera personer som arbetat inom företaget i många år och därigenom naturligtvis fått en mycket stor och betydelsefull yrkesvana.

Karin Salomonsson är en av dem. Hon har arbetat på Kinnasand i nära 50 år och Kinnasandsbladet har bitt henne berätta lite om sitt yrke.

KB: När började Du på Kinnasand?

KS: Jag började den 13 augusti 1934. Då var jag bara 16 år gammal.

KB: Vad var anledningen till att Du började just på Kinnasand och vilka var Dina arbetsuppgifter?

KS: Min syster Ebba arbetade på Kinnasand och det var hon som ordnade att även jag fick börja här.

Jag började med att "fly" trådar i solvet och skötte också 10 spindlar på spolmaskinen. Detta var inte alltid så lätt, eftersom garnet då kom i härvor och inte som nu i rullar. Garnet var också svårbehandlat, eftersom det var ett glansgarn, som huvudsakligen användes för tillverkning av beklädnadstyg. Efter några år fick jag börja som solverska och fick i samband därmed en löneförhöjning på 5 öre i timmen.



Karin vid sina spindlar

KB: Hur kunde arbetsdagen se ut?

KS: Jag arbetade 8 ¼ timme, började kl 7.00 och slutade kl 17.00, med två raster för frukost och lunch.



En lunchrast i gröngräset utanför fabriken

Vi hade inte som nu något lunchrum utan vi fick försöka få plats med kaffekoppen vid maskinerna. Det var inte lönt att försöka ta längre rast än som fastställdes — verkmästaren vaktade skåpet, så att vi inte fick hämta kaffet tidigare.

KB: Hur var arbetsmiljön då i förhållande till nu?

KS: Det går ju inte att jämföra!

Det var på den tiden många gånger fruktansvärt kallt och dragigt. Nu är ju lokalerna ljusa och luftiga och framförallt på senare år, när solvet är inbyggt, kan vi arbeta i lugn och ro.

Vi hade som nämnts tidigare inget lunchrum och vi hade ej heller något omklädningsrum utan var och en hade sin spik, fastsatt på en bräda, där vi fick hänga våra kläder.

Vi hade också endast torrklöset, vilket inte alltid var så trevligt. Allt sådant har ju helt förändrats under dessa år.

Arbetet var intressant och aldrig enformigt, eftersom det alltid är nya mönster som skall tas fram.

Kamratandan på Kinnasand har alltid varit mycket god, jag har trivts bra och jag tycker att Kinnasand har varit mitt andra hem. Det är värdefullt att känna att man deltar som ett led i produktionen — en kugge i hjulet.

Jag hoppas också de yngre inom företaget skall ha denna känsla!



"Bunnekammaren" där garnhärvor gjordes klara för färgning



Karin t.h. med sin medarbetare Ann-Gerd Andersson, en gång elev till Karin, i solvet som det ser ut idag

— — —
Kinnasand vill genom Kinnasandsbladet tacka alla som i många år arbetat inom företaget för deras värdefulla insatser.